

Můj busík

„Busíka jsem si nadělila k rozvodu...”

To byl ale dáreček!

Říká se, že náhody neexistují, když o něčem sníte, tak to k vám prostě přijde samo. Stejně je to i s příběhem tohoto „Busíku“ a jeho nadšené majitelky Týny. Z malého školního autobusu, který kdysi vozil děti v Kalifornii, se jí podařilo vytvořit úžasný holčičí bydlík na kolech. Celý příběh má ale tak trochu upíří podtext a hlavně se neustále vyvíjí a postupuje dál...

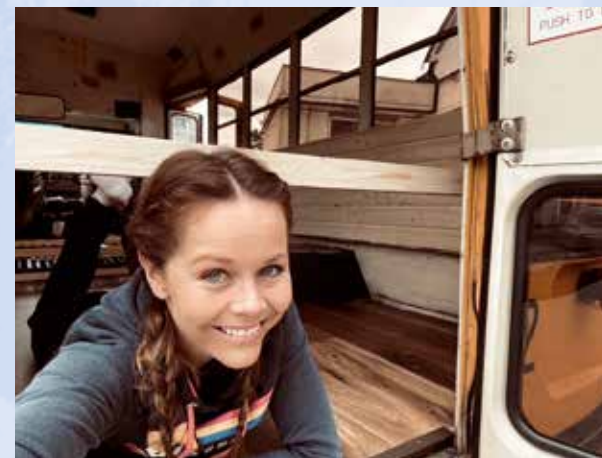
Nejstylovější klika otevírání dveří auta, co znám. Přesně takhle otvírala Dorothy Harrisová dveře Forrestu Gumpovi!

Historicky první čeští cestující v mém busiku – já a můj brácha! Byla to chvilka čiré radosti a euforie

Jako první práce začala demontáž sedaček a podlahy. Důležité je mít u sebe vždy alespoň jednoho pomocníka (Kubu) a dospělý dozor (mého tatku)

Podlaha je položena a teď je na řadě to nejdůležitější – pořádná velká a pohodlná postel! Největší dík patří Kubíkovi. Vyrobil mi tu nejlepší postel na světě!

Při opravě motoru je důležité mít pořádné osvětlení!

Kde jen začít... Už vlastně ani nevím, kdy a proč jsem začala snít o americkém school busu, jako o americe, co bych jednou chtěla mít. Vím jen, že mě na tom lákala ta svoboda být nezávislá a soběstačná. Je totiž dost prostorný, aby se dal přestavět na cokoliv. Navíc má fakt styl! A konečně bych měla auto se záclonkami ☺! Samozřejmě, jak už to tak bývá, čím víc jsem začala snít, tím víc ke mně přes sociální sítě přicházely nápady, jak bus přestavět, a tím spíš jsem ho chtěla víc a víc. Na srážech

amerických aut, kam jsme přes sezónu jezdili, to začínalo být stereotypní. Na mě už trošičku nuda, takže to chtělo něčím okořenit. A busík byl docela dobré koření. To jsem ještě ani zdaleka netušila, jak sakra ostré koření ☺ No a tady pomalu začíná můj příběh. Ve vztahu s partnerem Kubíkem nám to začalo lehce skřípat. A když už se to skřípání nedalo vydržet, rozvedli jsme se. To, že nám to bylo na dvě věci, to je zase příběh jiný... Důležitější bylo, že jsem najednou neměla čím jezdit na srazy! Challenger, kterým jsem jezdila do té doby, můj odchod fyzicky ani psychicky nezvládnul. Na mé poslední jízdě se mu na budíku

objevilo najetých 90.000 mil a na další benzínce prostě umřel. Od té doby stávkuje a nejezdí. No jo, co teď? Nemám ani manžela, ani ameriku. A pak to přišlo! Byl květen roku 2022, a jelikož můj sen pořídit si school bus sdílel i můj brácha, a zrovna v ten moment hledal na německém serveru auto na ježdění do práce, a zrovna v ten samý moment se jeden německo-americký prodejce rozhodl inzerovat school bus, tak tomu nemohlo být jinak než, že zainzerovaná reklama bráchu upoutala. Ten mi ihned volal a ve zkratce – jeli jsme si pro ně do Berlína. Na prodej totiž byly busíky dva! Ani jeden z nás na to neměl peníze, netušili jsme, jak je dostaneme do

Čech, jak je přihlásíme, kde je budeme parkovat nebo třeba, jestli na to vůbec máme řidičák? To v ten moment bylo vedlejší. Tak moc jsme se do té představy – mít busíka – zamilovali, že to prostě muselo všechno klapnout. A taky že klaplo! Nebylo to úplně jednoduchý, ale když po něčem ze srdce toužíte, nakonec je to prostě vaše ☺ Tehdy do Berlína jel s námi i Kubík. Měl dohlédnout, že nekupujeme nějakou prohnitou plechovku. V momentě, kdy jsme dorazili na místo a s bráchou busíky uviděli, vím jen, že jsme celí natěšení běželi na místo řidiče, abychom si mohli vyzkoušet vzít za páku dveří, a jako Dorothy Harrisová otevřít dveře

Forrestu Gumpovi. Ten druhý, co neseďel za volantem, hrál zrovna Forresta ☺ Matně si pamatuju, že Kubík tam někde byl a něco říkal o technickém stavu, ale co to bylo, to už si moc nevzpomínám. Zpětně si říkám, že jsem ho měla přeci jen trochu víc poslouchat... Ale ta páka na ty dveře! Fakt hustý ☺ Druhá věc hned po dveřích byla kontrola všech stopadesáti světýlek, jestli blikají, jak blikat mají a v neposlední řadě si brácha ještě chvíli hrál se svým "výtahem" pro vozičkáře. Verze jeho busíka je totiž pro invalidy, s boční nástupní rampou. V současné době otvor po nástupní rampě slouží jako letní kuchyň/venkovní sprcha.

Trochu jsme počítali s variantou, že s busíkami ihned odjedeme domů. Vlastně jsme s tím počítali hodně, takže jsme byli trošku zklamaní, když jsme si na ně museli ještě nějakou dobu počkat. A LCW se tak rychle blížilo! Od prodejce jsme zjistili pár informací, jaké jsou možnosti přepravy autobusů, nechali u něj všechny naše, banky a tátovy peníze, podepsali smlouvy, vyfotili reklamní trička a samolepky a plní očekávání a představ, co všechno nás s busíkami čeká, jsme vyrazili zpět do Prahy. Bráchovi se na LCW busík dopravit podařilo. Je to hrdina! Určitě vám sám rád poví, jak se mu to povedlo. Ale je to

Už od společného nákupu musí být busíci všude spolu. Jsou jako nerozlučná dvojčata a když je rozdělíme, tak trčejou. Hlavně teda ten můj!

Moment, kdy busík dostal svůj první polep. S ním mu to sluší ještě víc ☺

Oproti standardní G30 má tato verze busu jen jednu přední sedačku a sedačka spolujezdce je nahrazená pákou pro otevírání dveří a schody

Naprostu nevyužitelná čelní plocha nad řidičem pro efekt opatřená hodinami, věšákem a samolepkami. Vše má svůj účel, protože každá věc schovává minimálně jednu díru. Asi si tam děti občas hrají s brokovnicí, jinak si to neumím vysvětlit ☹

Čančání interiéru je moje závislost. Zdá se vám to přepáčené? A to jsem zdaleka ještě neskončila!

Bez kávovaru by to nešlo, a je jak jinak než, ve žluté barvě... Po posledních úpravách mi už v kuchyni teče voda!

trochu škoda. Ještě teď jsem mu mohla do německé basy nosit koblihy a erotické časopisy ☺
Mně busík přijel později. Hrál v tom roli několik cizojazyčně mluvících dopravců, kteří neustále odsouvali a rušili naložení. Ve finále se to podařilo, jen vyložení neproběhlo úplně podle domluvy. Místo vykládky si řidič upravil podle sebe a zkrátka autobus složil na benzínce kdesi na dálnici.
Ale co, hlavně, že už je doma! A je to tálně boží! Začalo se plánovat...
Ze začátku byly dvě varianty. Přestavba na foodtruck a jezdit po akcích, aby

z toho i něco kápl, anebo přestavba na bydlík. Líbila se mi myšlenka, že na akcích budu ze žlutého school busu prodávat suprové domácí hranolky. Ale nelíbila se mi představa, že mi to uvnitř bude smrdět po přepáleném oleji. A když dnes vidíte ten holčíčí roztomile přepáčený interiér s bílým povlečením a záclonkami... Tam se hranolky prostě nehodí!
Bylo rozhodnuto! V březnu 2023 začala demontáž. Sedačky a podlaha litaly vzduchem. Sem tam prolitla nějaká zaschlá žvejka a obal od čokošky Reese's. Jo a taky mě k smrti vyděsila na-

prosto seschlá zombie žába za volantem. Měla neskutečně dlouhé nohy! Vyluxovala jsem jí. A ten lux pak postavila k popelnici. Pro jistotu! Pokračovalo se opravou shnilých míst v podlaze a položení nové. Na to přišla pořádně velká a pohodlná postel na míru. Žádná skládací a zašupovací. Postel měla být prioritou a od té se odvíjel ten zbytek. Kubík se toho zhostil naprosto skvěle a výsledek je dokonalý! Stěny autobusu se pobily dřevem a šlo se na kuchyň. Vybrala jsem si styl a barvu a šla na jistotu do Scon-

A ke kávovaru patří i pidihrny, které jsou stylově zavěšené na vlastnoručně vyrobené polici z masivu

dvacet tisíc za tři skřínky nedám! Ale v Baumaxu? Tam měli kuchyňku přesně pro můj busík. Sedla tam na centák přesně a kdo může říct, že má v autě rohovou kuchyň? Chachá, já! Navíc s kuchyňskou deskou z masivu, stejně jako stůl a police. Miluji v interiéru pořádnou porci dřeva a originální detaily. A že jich tam je! Ale jsou to detaily, takže nejsou moc vidět ☺
Dřevo na police jsem si koupila na jedné pile v Úvalech. Krajinky jsem si obrousila, nechala na tom ruce a ještě tak týden v nich neměla cit. Police jsem natřela a páskami od kalhot přimontovala k plechovým stěnám. Na zadní stěnu jsem místo pásků použila vodo- vodní litinové trubky natřené na černo. Nádhera! Jako sezení ke stolku poslouchaly původní lavice, abych aspoň částečně zachovala ducha téhle boží káry. A teď konečně to nejdůležitější. Záclonky! Jedna neuvěřitelná mamky kamarádka, které by měli všichni líbat ruce, mi na míru ušila záclonky, závěsy a potahy na sedačky. Teď je to koneč-

ně ono! I když... ještě něco chybí.. co to ale... Kytka! Jasně. V každém pořádném holčíčím autě květinářky musí být přece kytka!
A jedemeeeee na Lakáč! Teda, myslíme si, že jedeme. Ve skutečnosti jedeme celých 10 kilometrů přesně k výjezdu na Velké Popovice.
Tam to za velmi podivných zvuků a umírajícího motoru, se slzami v očích a s blížícím se infarktem otáčím, volám odtah a nechávám busík doma. Tím pro mě skončila sezóna 2023. Přes zimu byl busík u doktora. Zdálo se, že se přišlo na závadu. Motor byl hodně zanesený, a tak se všechny cesty pořádně pročistily, vyměnil se olej všude, kde to šlo, nové součástky se vyměnily za ty staré a radost se opět vrátila. Busík dělal, jakože nic a bez problému jsme dojeli na první jarní sraz do Jizbic.

Kdo může říct, že má v autě rohovou kuchyň? Cha chaaa, já přece!

Přední masku jsem koupila novou, jelikož ta původní byla už hodně rozlámaná a vyšívaná kalifornským sluníčkem. Ale sehnat ji bylo „vyšší dívčí“!

Když to jen trochu jde, s busíkem jezdím nejráději do přírody k jezeru. Počít k nezaplacení!

Moje prý nejvíc sexy fotka v busíku! ☺

BUS LIFE
Můj busík

V noci s rozsvícenými světly vypadá busík absolutně božsky!

Dobrý šmajchlkabinet, že jo?

Výlet s busíkem, večerní pohoda, oheň, buřty – ideální kombinace!

A jelikož můj busík má svého busíka, bez kterého nedá ani ránu a jsou všude spolu, tak já mám svojí Káju. Kája je takový můj busík ☺

První kempování! První snídaně! První sníh! Ten víkend bylo s busíkem hodně poprvé. Po návratu jsem se držela rady "jezdít hodně kolem komína", abych vychytala všechny mouchy. Jakýpak mouchy? Ty už všechny uletěly. Jasně! Další milník nastal na čarodějnice. Vy-dali jsme se do Řevnic za přáteli. Tam se jelo dobře, je to z kopce. Ale nahoru... ach jo... ten kopec se busíku nelíbil, a tak zkrátka nahoře přestal řadit. Po chvíli se umoudřil a znovu řadil, ujel pár metrů a zas ten nepříjemný zvuk vysokých otáček a žádného výkonu. Takže odtah. Zase! Po prodiskutování s odborníky na slovo vzatými jsem se rozhodla pro repas převodovky. Jen tak tak se to stíhalo do Lakáče. Opravdu moc jsem si přála tam s ním být. Už by to byl třetí ročník, kam by nedojel! Naštěstí kluci zamakali a vše se stihlo. Bylo to hodně na krev, ale stačilo je trochu uplatit pekáčem buchet a vdolků a šlo to samo ☺

Vyrazili jsme. Já smrt v očích, hořko v puse, lehký třes po celém těle. Ale autobus jel skoro sám. Krása! Prvních asi 90 metrů. Pak opět přestal řadit. Všechny mé dosavadní pocity se zečtyřnásobily, ale rozhodla jsem se, že prostě dojeďu! K téhle příležitosti mi můj kamarád Jardík dokonce složil i písničku, aby mi dodal optimismus. To by bylo, aby busík nedojel! Trošku jsem provětrala kvalty a vida, chytil se. Jede se dál. Uf! No, ale to by nebyla žádná legrace, kdyby se nic nepokazilo. Po cestě zase zlobil, motor se neskutečně hádal a přesně na stém kilometru to vzdal. Nastalo slzavé údolí, zoufalost a vztek. Na benzínce jsme se ho snažili přemluvit, ale marně. Nakonec padlo rozhodnutí. Nechám si ho na Moravu dotáhnout. Já tam bez něj prostě už být

nechci. Bohužel jsem s sebou neměla své šťastné kalhoty a ty desetitisíce jsem nechala doma v jiných kapsách (a v jiném vesmíru), tak se mi nejbližší rozhodli, že mě podpoří a přispěli na odtah do Pasohlávek a pak zpět do Prahy. Na LCW se nám podařilo přijít na kloub závadě, která to všechno způsobovala. Čidlo! Obyčejné čidlo škrtící klapky za pár dolarů. Ihned jsem ho objednala a po návratu jsme ho vyměnili. A přitom taková blbost ☺

Že by bylo vyhráno? Ale kdeže... Chvilku to tak vypadalo, dokud pár měsíců na to, přesněji na zimní sraz do Luštěnic se busík rozhodl, že už mi dlouho neznepříjemnil den a na dálnici mi zařadil za jedna a víc ani ťuk. Prý si s tím

mám dělat, co chci. Nevím, jestli na mě nemá nějak spadeno. Možná by nebylo od věci s ním důvěrněji promluvit. Možná zajít do manželské poradny? Promyslím to...

Každopádně se s ním opravdu nenudím. Musím uznat, že tady se učím hodně veliké lásce. Naučila jsem se milovat něco, co mi pije krev tak moc, že by se za to nemusel stydět ani upír, co vykouřil dva kýble marihuany a má fakt hlad! A jestli chcete podrobněji znát můj příběh a dozvědět se, jak pokračuje dál, můžete mě sledovat na Instagramu, kde má busík svůj profil @busiczech. Držte mi palce!"

Text: Týna Klomínková, Petr Bellinger
Foto: Chorche de Prigo

CHEVROLET G30 BLUE BIRD BUS 1988

Koncepce: motor vpředu podél, pohon zadních kol * **Karosérie:** ocelová rámová, vzadu nerezové panely na ocelovém skeletu, ocelový žebřinový rám, shorty school bus přestavěný na RV (recreation vehicle) * **Rozměry:** rozvor 3.200 mm, délka 5.200 mm, šířka 2.450 mm, výška 2.895 mm * **Hmotnost (GVWR):** 4.500 kg * **Motor:** benzínový V8-OHV, Chevy small-block L05, 350 cu.i., 5.735 cm³, 193 koní při 4.000 ot/min, elektronické vstřikování EFI-TB, vrtání x zdvih 101,60 x 88,39 mm * **Převodovka:** třístupňový automat * **Přední náprava:** nezávislé zavěšení, lichoběžníkové závěsy s nesterajně dlouhými rameny tvaru A, vinuté pružiny, příčný zkrutný stabilizátor, teleskopické tlumiče * **Zadní náprava:** tuhá, listové odpružení, teleskopické tlumiče * **Brzdy:** vpředu kotoučové, vzadu bubnové * **Kola:** vpředu 8J x 16,5", vzadu dvojmon-táž * **Pneumatiky:** 8,75 R16,5 * **Maximální rychlost:** 120 km/h * **Spotřeba:** 7,9 mpg (30 litrů/100 km) * **Objem palivové nádrže:** 30 gal. (cca 115 litrů)

Víte, co je na tomhle motorovém prostoru nejlepší? Že se k motoru odsud nedá vůbec dostat!

BUS LIFE
Můj busík